

i Ze sborových akcí

Út	2. 5.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (Ponce, Scarlatti, Reich, Janáček, Novák, Kučera)
Út	2. 5.	19:00	ekumenická biblická hodina (J. Beneš - kniha Jozue)
Čt	4. 5.	18:15	schůzka učitelů nedělní školy
Ne	7. 5.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	9. 5.	14:30	setkání starších věkem
Čt	11. 5.	19:00	schůze staršovstva
Ne	14. 5.	9:30	bohoslužby (J. Dus)
Po	15. 5.	17:00	schůzka křesťanské služby
Út	16. 5.	14:30	setkání starších věkem
Ne	21. 5.	9:30	bohoslužby (E. Čašková) VP
Út	23. 5.	14:30	setkání starších věkem
Čt	25. 5.	19:30	biblická hodina v rodině
Ne	28. 5.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	30. 5.	14:30	setkání starších věkem
Ne	4. 6.	9:30	Svatodušní bohoslužby s Večeří Páně a křtem (E. Čašková)
Út	6. 6.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (Asociace amerických klavíristů)
Út	6. 6.	19:00	ekumenická biblická hodina (J. Beneš - kniha Jozue)
Pá	9. 6.	18:00	do 21:00; Noc kostelů

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Cibulka

Obsah

Naděje a víru v Boží lásku si nesmíme nechat vzít	2
Překvapení ránem	3
Vzpomínka na Jaromíra Strádala	4
Můj život X.	7

Naději a víru v Boží lásku si nesmíme nechat vzít

Kázání Jakuba Malého na Vinohradech 23.4.2017

Čtení Žalm 44, text Ř 8,28–39

Za všechno může Bůh

Správný Čech v Boha nevěří. Správný Čech se podívá do horoskopu v časopisu a podle něj potvrdí anebo zruší všechny své schůzky. Zítřka mi to vyšetření dopadne dobře, protože na mě teta ze Slovenska myslí a pošle mi dobrou energii. Doufám, že jsem si ten kámen pro štěstí nezapomněl (cestou na pohovor). Mně se nic nemůže stát, já mám dobrou karmu. Situace, kterých jsem byl svědkem, věty, které jsem skutečně zaslechl. Paradoxně ti samí lidé se vyjádřili i tímto způsobem: Proč Bůh dopouští zlo? Kde je ten váš Bůh, když se děje to a ono (války, vraždy, nemoci, týrání dětí atd.)? Já Boha nepotřebuju, spoléhám se jen a jen na sebe, Za co mě Pán Bůh tak trestá? Nehodlám se vysmívat, ale je zajímavé, že podobné otázky se kladou jen vůči Bohu a ne vůči karmě, Buddhovi, horoskopům a energiím. Vysvětlují si to jednoduchostí. Je snazší důvěřovat neosobním principům ve zjednodušené formě, a když selžou, svalit vinu na něco či někoho jiného.

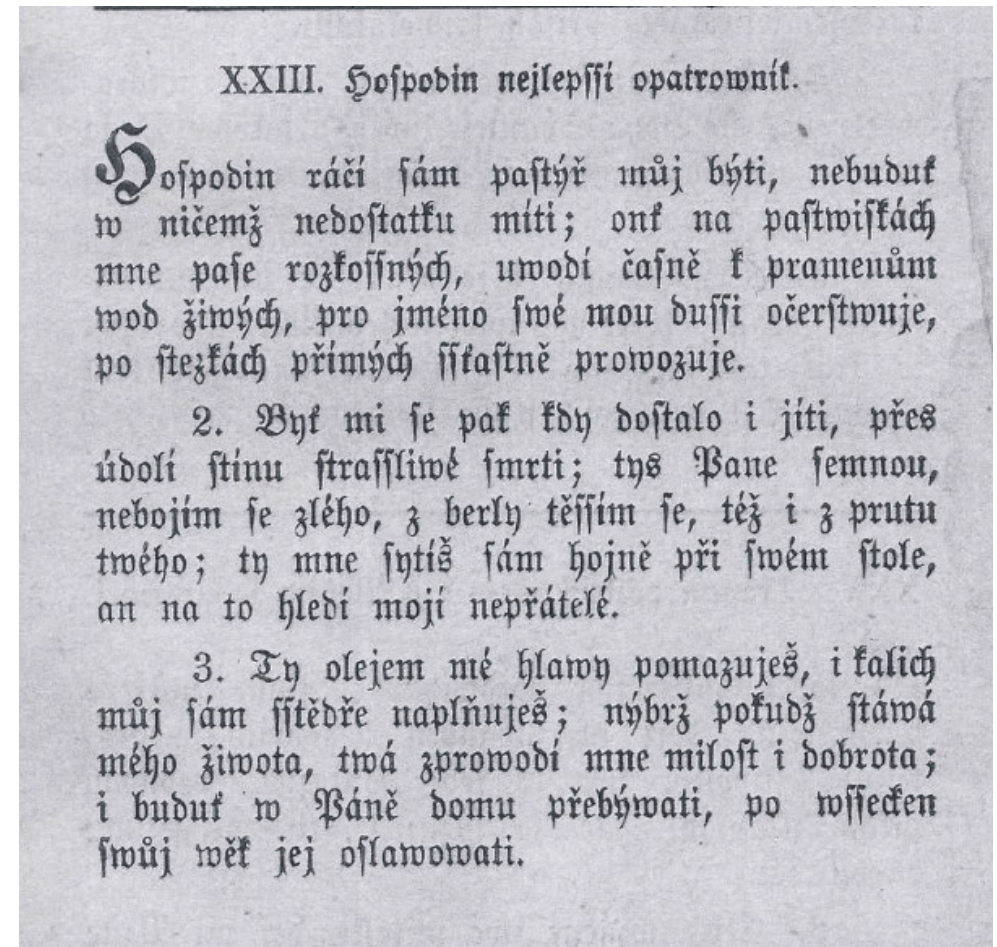
Proč zlo?

Podobnému zjednodušování podléhali a podléhají mnohdy i křesťané. Římské křesťany Pavlovy doby nevyjímaje. Proč musíme čelit všemu negativnímu, když jsme součástí Božího lidu? Pavel jmenuje konkrétně „soužení, úzkost nebo pronásledování, hlad, nahota, nebezpečí nebo meč.“ Tomu všemu museli křesťané čelit.

U nás si to po roce 89 těžko umíme představit. My čelíme leda předsudkům či ignoraci. Což ovšem neznamená, že nečelíme nemocem, rozpadlým manželstvím a vztahům nebo že by se nám snad vyhnul zločin. Stále zůstává otázka: proč, když jsme Boží děti? Když je Bůh s námi, kdo proti nám!?! Pavel na ni nedává odpověď. Minimálně tu, kterou bychom si přáli. Říká: „Víme, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“ Čímž Pavel rozhodně nemyslí, že všechno dobře dopadne, když se nám dějí špatné věci. Ale věří, že nade vším vládne Boží plán, ve kterém má Boží lid své místo a cíl, kterým je spása, Boží království, život věčný. Nelze si naivně myslet, že se nás bolest netýká, zvláště když se jí nevyhnul ani Bůh sám. Ježíš v Božím jménu snesl nespravedlnost, pomluvy, předsudky, utrpení i smrt. Tato jeho cesta však skončila vzkříšením, vítězstvím. Tato jeho cesta je uskutečněním Božího plánu, do kterého jsme všichni zahrnuti jako Ježíšovi sourozenci. On je prvorozený vzkříšený a my jeho bratři a sestry. Ano, žijeme své životy, ve kterých nás potkávají nesnáze a utrpení, ale které mají cíl – život u Boha. Bůh nám napomáhá k dobrému tím, že vítězí nad smrtí i nad hříchem, od kterého jsme ospravedlněni (ani lidských soudů se nemusíme bát), tudíž se zcela logicky Pavel ptá:

Když je Bůh s námi, kdo proti nám!?

Čeho bychom se měli bát? Bůh sám snášel zlo a utrpení, sdílí je s námi a nakonec

Na této fotografii, kterou nám přinesl Jan Frinta, si můžeme zkusit přečíst písmo našich předků. Poznáte, o jaký text šlo?

týkali. Pohřeb vedl br.farář Sečkař a lidé stáli v té tuhé zimě i venku. Přišel i pán, kterému tatínek pomohl, políbil rakev, položil růži a odešel. Maminka zůstala v domě sama a opět se hledalo řešení, co bude dál. V létě se prodal dům a hledali jsme pro ni pěkné bydlení v Praze. Tou dobou končilo br. faráři služební období, odcházel do důchodu a stěhovali se do Šternberka. Nikdo za něj nenastoupil, a tak se naše maminka odstěhovala na faru, starala se o kostel, zahradu a udržovala

v chodu celou faru. Jednu neděli při bohoslužbách dostala záchvat mozkové mrtvice. Bylo štěstí, že do nemocnice se dostala velmi rychle, následky nebyly tak vážné. Ihned jsem za ní jela a bylo jasné, že musí do Prahy. Sestra s manželem ji měli 3 měsíce u sebe a k definitivnímu stěhování došlo v roce 1991. Sestra zajistila nedaleko svého bydliště byt k pronájmu, a tak jsme měly svou maminku v Praze.

Pokračování příště

Křest Jasminy Haase

poráží svým způsobem boje – odpuštěním, láskou, vzkříšením. Proto nám nic nemůže ublížit. Že se nám děje zlo, nebo ho dokonce působíme, neznamená, že se jím necháme zničit, protože Bůh nás zničit nenechá. Dává šanci na nový začátek.

Proč? Z lásky.

Proč? Z lásky, od které nás nemůže odloučit vůbec nic – „ani smrt ani život, andělé ani démoni, věci přítomné ani budoucí, žádná moc, výšina ani hlubina ani nic jiného v celém stvoření.“ Tuto naději

a víru nám nikdo vzít nemůže, ať se děje cokoli. Naději a víru v tuto Boží lásku si nesmíme nechat vzít, byť je složitá, nelogická a paradoxní. Bůh, který nás nezbaňuje utrpení, ale dává nám sílu mu čelit, dává sílu k novému začátku a po smrti vzkříšení. Absurdní, ale spolehlivý. I náš dnešní žalmista, přestože čelil mnoha nepřátelům, se spolehal na Boží milosrdenství. Na rozdíl od správného češství, principů, konjunkcí, energií a vlastních sil, se mohu na Boží otcovskou lásku kdykoli spolehnout. Amen

Překvapení ránem

Modlitba Waltera Brueggemanna

Noc prohry je dlouhá a nehybná a neúnosná.

Známe ty noci.

A naše sestry a naši bratři,

kteří trpí chladem a hladem a brutalitou

je znají lépe, než my.

A ty také znáš tu noc v Ašdódu, v miliónech dalších.

Jak je ti v této noci, nevíme,

Možná, že je ti tak, jako nám.

Stejně jako Pelištejci jsme i my překvapeni ránem;

překvapení, jak se naše milované projekty zhroutily,

překvapení, jak naši oblíbení bohové padli;

překvapení, jak byly naše natrénované naděje poraženy.

Pak zrána ty.

Jen ty.

Ty ve slávě.

Ty v moci.

Dnes s přivřenýma očima zíráme na tvou slávu uprostřed své dlouhé noci.

Uveď svou slávu dnes do našich mnohých nocí.

Přiveď nás do tvého dne.

Do tvého nového dne.

Do tvého třetího dne.

Amen.

Vzpomínka na Jaromíra Strádala

17. 4. 2017
zemřel ve
věku 87 let
bratr farář
Jaromír Strá-
dal, který
krátce půso-
bil se svou
paní i v na-
šem sboru.
Jeho vnučky
Gabriela
Strádalová

a Tereza Pokorná sepsaly s pomocí celé rodiny vzpomínku, kterou pronesly při pohřebním shromáždění 22.4.2017 v Hronově a nám ji daly pro Hrozen k dispozici.

Dětství a mládí

Náš dědeček Jaromír Strádal se narodil 8. dubna 1930 na Slovensku, v Brezně nad Hronom. Při křtu dostal dvě jména: Jaromír Emil. Jeho maminka byla Slovenka, tatínek byl Čech, který přišel na Slovensko jako Sokol v roce 1919. Do roku 1939 žila jejich rodina (děda měl ještě o 4 roky starší sestru Ludmilu) v Brezně v jednom domě s maminčinými rodiči. Často nám vyprávěl o svém slovenském dědovi Janovi, kterého měl rád a moc si ho vážil. „Starý otec“ – jak mu říkal, bral vnučka s sebou ke každé práci: Udělal mu malou kosu a malé hrábě a chodili spolu kosit trávu, bral ho na salaš ke stříhání ovčí a výrobě ovčího sýra a volal ho jeho druhým jménem: „Emilko!“ V sobotu večer zpívali písně ze zpěvníku *Tranoscius* a v neděli ráno, svátečně oblečení, kráčeli starý otec s Emilkom ruku v ruce do kos-

tela. S pohnutím se pak k této vzpomínce vracel, když po letech, sám již ve věku starého otce, vedl se za ruku s nejmladším vnučkem na ranní pobožnost do kostela.

Když v roce 1939 vznikl Slovenský štát a vyhlásil: „Česi von!“ – musel dědečkův otec do 24 hodin opustit Slovensko. Odešel do Humpolce, kam se za ním později rodina přistěhovala. Tam se mu po válce narodil o 16 let mladší bratr Vladimír.

V Humpolci náš děda, s nímž se dnes loučíme, dokončil obecnou školu a pokračoval na osmiletém reálném gymnáziu. V humpoleckém evangelickém sboru tehdy působil bratr farář **Rudolf Šimša**, děda na něho rád vzpomínal. Latině jej na gymnáziu učil opat želivského kláštera Vít Tajovský. Když se spolu po letech potkali, řekl mu: „Mirečku, ty jediný z mých studentů v tvé třídě jsi šel studovat teologii – to jsem rád,“ a objal ho. Na to dědeček vzpomínal se slzami v očích.

Náš dědeček byl odmalička spolu s celou svou rodinou **Sokol** – cvičil výborně gymnastiku jako žák a dorostenec; později byl vedoucím na sokolských táborech. V Humpolci v sokolovně hrál také loutkové divadlo a staral se o sokolskou knihovnu. Za Humpolec hrál také házenou, hokej a fotbal. I v Praze v době studií na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě dál sportoval. A to i za fakultu. Bratr profesor Jan Milíč Lochmann ve své knize „Oč mi v životě šlo“ (str. 36) vzpomíná na jedno fotbalové utkání takto:

„A jedna scéna se mnou jde i po létech, jakoby ve snu. Hrajeme se značně silněj-

stavoval se svými spolupracovníky. Tyto modlitby a meditace mne provázejí každým dnem i se vzpomínkou na autora. A když po letech umírá jejich syn Bláža, přes všechnu bolest rodičů dostávám dopis plný naděje na věčný život. Uvědomila jsem si onu velkou sílu víry naděje, jak apoštol Jan říká „kdo věří v Krista, má již život věčný.“

Smutné kapitoly pro naši rodinu se psaly, když naše maminka v červnu 1986 po létech opět onemocněla rakovinou. Prognóza přežití dle ostravských lékařů byla půl roku. Tatínek tou dobou byl již v důchodu a ležel ve vítkovské nemocnici se srdíčkem. Situace na obou stranách byla kritická a bylo zapotřebí ji řešit, zvláště po propuštění maminky domů. Prvních 14 dnů zůstala a postarala se moje sestra s malou Evičkou. Já jsem nastoupila na 6 týdnů neplacené dovolené do doby, než se maminka zotaví. Tatínek zůstal v nemocnici, jeho stav po strážce pohybové se zhoršil a stal se už zase ležícím pacientem. Chtěla jsem jej převést do Prahy, ale už to nebylo možné.

Práce doma i v církvi

Léto vrcholilo, na velké zahradě plno ovoce, zeleniny a k tomu všemu patřila kočka a pes Azor. Maminka potřebovala přísnou dietu, klid a velmi pomalou rekonvalescenci, takže můj program byl daný. Především se postarat o maminku po všech stránkách, po obědě do nemocnice za tatínkem, abych mu alespoň trochu ulevila lehkou masáží a cvičením. K večeru jsem se vracela domů přes faru, kde jsem ještě měla na starost dvě želvičky, protože pan farář s paní byl na dovolené. Večer mne čekalo zavařování plodů ze zahrady, a když malinko byl čas,

tak i draní peří.

Co jsem však při tomto vytíženém programu musela udělat, byla práce na rukopisu budoucí učebnice. Zpracovávala jsem problematiku chirurgie a traumatologie v léčebné tělesné výchově. K psaní jsem se dostala až kolem 22 hod a seděla jsem v pokoji u psacího stroje do 2 hod. nočního času, ráno v 6 h jsem vstávala. Každodenní rituál mimo neděle. Už v sobotu večer cestou z nemocnice jsem si vyzvedla na faře napsaná kázání, verše z Bible a čísla písniček, abych byla v neděli jistější. Vedla jsem celé bohoslužby, přede mnou moje sestra, nebyl totiž nikdo, kdo by br. faráře zastoupil. Tak jsme to měly dopředu připravené. A brzy ráno být na faře, aby ti, co dojížděli vlakem nebo autobusem, se mohli nasnídat.

Maminka se kupodivu docela dobře zotavovala, ale tatínkův stav se při nejlepší péči nelepšil. Jeho mozek však fungoval dobře a uvedu malou příhodu. Vedle ležícímu pacientovi dopomohl k získání dědického podílu, o který ho rodina svými intrikami okradla. Sama jsem přepisovala tatínkovy pokyny, kam se má souseď obrátit, co všechno má udělat apod. Za nějakou dobu se vrátil poděkovat velice šťastný, vysoudil svůj podíl ve výši 22.000 Kčs, což v roce 1986 byly velké peníze. Tatínkovi to udělalo radost, že byl ještě užitečný. Začátkem září jsem již odjížděla do Prahy, začínala škola a musela jsem odevzdat rukopis k jazykové korekci. Opět jsme střídavě dojížděli do Vítkova, ale bylo to velmi smutné.

Tatínkův odchod a péče o maminku

1.ledna 1987 tatínek umírá. Ve Vítkově byla tenkrát tuhá zima, až –26 stupňů. Situace obdobná, jako když ho tenkrát za-

Vítkov – v prvním domě bydlela Věřina rodina

Léta 1980–90

Léta osmdesátá byla radostná i velmi smutná. Radostná v tom smyslu, že moje milovaná sestřička Bohunka, se provdala a její kroky rovněž směřovaly do Prahy za manželem. Ještě jsme stihli křtiny malé neteře ve vítkovském sboru s br. farářem Sečkářem. Byla jsem moc ráda, že je v Praze, taktó jsme měly a máme k sobě blíže a to je pro nás velmi pozitivní. K rodičům jsme střídavě jezdily obě rodiny.

Mou další velikou radostí bylo, když jsem se po letech v rámci své profese setkala s člověkem, jehož jsem si nesmírně vážila. Vzpomínka se vážala hlavně na doby mládežnické, když jsme se v seniorátu navzájem setkávali, prožívali společné chvíle a domů se vraceli povzbuzeni ve víře. K tomu neodlučitelně patřil senior severomoravského seniorátu br. farář Miloš Šourek. Pan farář byl po in-

farktu myokardu a byl svěřen do mé péče v rámci kardiiovaskulárního programu, právě na lůžkovém oddělení interny. Po vzájemném představení mne bratr senior poznal a vzpomínal také, že u nás často přespával, když byl na vizitaci našeho vítkovského sboru. Velmi jsme se spřátelili, docházela jsem často k nim domů, kde mne vždy mile přivítala jeho paní. Sestra Šourková byla invalidní a pohybovala se na vozíčku s velkou obratností. Byly to krásné rozhovory nad Biblií, ale i tom, co nás trápilo a dusilo v tehdejší společnosti. Tento fakt, že jsem v jejich rodině našla obrovské duchovní zázemí, byl pro mne jako obrození pevnosti víry. Procházela jsem určitým obdobím duchovní nenaplněnosti a Pán mi poslal tuto duchovní rodinu jako dar, abych mohla znovu „nastartovat“. Pan farář mi věnoval modlitební knížku „Sešli světlo své“, kterou se-

ším soupeřem, ale nedáme se. Útočíme po levém křídle, naše opora, Mirek Strádal, se probíjí vpřed, centruje na hranici trestného území, ten centr mi padá přímo na nohu, strčím – a vedeme 1:0 !!!“

Cvičit do tělocvičny a hrát volejbal chodil dědeček i v dalších svých působiš-tích v Bruntále a v Hronově, kde byl dokonce zvolen starostou místního Sokola. A právě mezi Sokoly měl řadu dobrých přátel až do konce svého života.

Teologii studoval na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě v Praze v letech 1949 – 1953. Velmi si vážil tehdejšího děkana fakulty br. profesora J. L. Hromádky. O společném životě studentů v Husově bohosloveckém semináři v Jirchářích říkával, že to byla dobrá příprava na službu ve sboru: Společné ranní a večerní pobožnosti, zpěv žalmů doprovázený na harmonium vždy některým studentem či studentkou, společné stolování v jídelně, které vždy začínal spirituál nebo prefekt modlitbou. Rád také vzpomínal na společné lyžování v Krkonoších, na volejbal na Albertově v Praze a na letní brigády evangelické mládeže v Jeseníkách.

Po ukončení fakulty musel náš dědeček narukovat. Dostal se k PTP (Pomocný technický praporek), k tzv. „černým“. Byl rád, že nemusí být u zbraní. Na vojně se vyučil zedníkem a to se mu pak na sborech při různém budování hodilo. Nejdéle „vojákoval“ v Květné u Poličky. V Poličce stavěli sídliště za evangelickým kostelem. Jeho velitel jej také pověřil, aby učil číst a psát negramotné spoluvojáky. Děda si všiml, že všichni umí na něco hrát a zpívat, podařilo se mu z nich vytvořit soubor a vyjednat jim, aby mohli pravidelně zkoušet i vystupovat na soutěžích i při jiných

příležitostech. Proto byli potom s dědou velcí kamarádi, on jim důvěřoval a oni ho za to měli rádi a nezklamali ho. Nasmáli jsme se vždy, když nám děda vyprávěl různé historky z vojny.

Svatba a první sbor

S naší babičkou Jarmilou, rozenou Kupkovou, se seznámili během studia na fakultě. Svatbu měli 20. ledna 1956 v Praze – na Staroměstské radnici a v kostele U Martina ve zdi. Oddával je jejich učitel a přítel, tehdy docent Jan Milíč Lochman. Babička byla dědovi po celý život oporou a nám vnoučatům každé setkání s nimi připomínalo, jak krásný a láskyplný vztah mohou dva lidé mít po celý život, žijí-li ho s Bohem.

První sbor, na který byl dědeček synodní radou poslán, byl sbor Na rozvoji v Českém Těšíně, protože uměl zpívat a tam se zpívala liturgie. Věděl, že tam bude jen dva roky, než se tamější vikář vrátí z vojny, kam byl náhle povolán. Dědeček rád na Těšín vzpomínal a humorně nám vykládal o jazykových problémech s těšínským nářečím – mluví se tam „po našem“. Na začátku farářské služby tak mohl poznat život největšího sboru naší církve, s velkým pěveckým sborem, se 120 konfirmandy v jednom ročníku, s vyučováním náboženství na řadě škol v rozsáhlé diaspoře, se sociální prací a mnohým dalším. Děda vzpomínal, jak se mu zatajil dech, když na Boží hod vánoční vystoupil na kazatelnu a spatřil ten plný kostel (1000 míst k sezení)... Přestože tam děda s babičkou byli jen ty dva roky a bylo tam tolik lidí, vznikla tam osobní přátelství, která trvají dodnes.

Bruntál a Hronov

Druhé dědečkově místo byl Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Bruntále – od roku 1957 do r. 1970. Tam se manželům narodila dcera Daniela a čtyři roky poté Jaromír. Při vzpomínání na Bruntál, pohraniční město, kam se po druhé světové válce přistěhovali lidé z různých míst naší země i z ciziny – reemigranti – dědeček vždy vyslovoval úžas nad mocí Božího slova, které z lidí, dříve si neznámých, vytvářelo sborovou rodinu.

Rády jsme poslouchaly, když děda vyprávěl o práci s mládeží a o brigádách. Krátce po své svatbě vedli s babičkou brigádu evangelické mládeže v lese a na senách na Jizerce. Tam po práci – venku, při svitu měsíce – zpívali tolik písní a kánonů – děda s babičkou nás je také učili. A kolik jen mají až doposud v různých sborech po celé naší církvi přátel – těch tehdejších brigádníků, dnes již také většinou dědečků a babiček. O brigádách evangelické mládeže nám vyprávějí i naši rodičové, kteří když dorostli brigádnického věku, se také účastnili brigád na přestavbách a opravách sborových domů v Hronově, Tisu, Broumově, Náchodě a Rokytínku.

Nejdéle – 26 let – sloužil náš dědeček v tomto hronovském sboru – od roku 1970 do roku 1996. K hronovskému sboru patřily tehdy kazatelské stanice Náchod, Police nad Metují, Machov a Tis. Během působení v Hronově byl také po dvě období zvolen seniorem Královéhradeckého seniorátu.

Děda a lidé okolo

Náš dědeček byl po léta čestným dárce krve – obdivovaly jsme jeho Janškého plakety (do zlaté mu chyběly dva

odběry... – v roce 1993 totiž podstoupil operaci srdce, kvůli které dále nemohl krev darovat). Vždy měl blízko k lidem, kteří měli z různých důvodů život těžký, i k těm, kteří byli na okraji společnosti... Snažil se jim pomáhat a oni ho za to měli rádi.

Po listopadu 1989 byl dědeček jedním ze zakladatelů Evangelického domova Betanie a Střední sociální školy Evangelické akademie v Náchodě. Z jeho podnětu se EA v Náchodě stala integrovanou školou, kde mohli studovat i nevidomí studenti. Zpočátku tam i učil a byl spirituálem. Do Betanie jezdil konat bohoslužby, biblické hodiny a návštěvy, dokud jen pro zdraví mohl.

Přes 30 let pracoval v odboru pro nevidomé a slabozraké, býval na jejich jarních a podzimních setkáních, načítal pro ně teologickou literaturu a s mnohými jej spojovalo až do konce upřímné osobní přátelství.

Děda byl velkým přítelem evangelíků na Lužici. Pravidelně je navštěvoval, jezdil na jejich slavnosti (Církevní dny) – spolu s dalšími členy sboru i studenty Evangelické akademie. A Lužičané přijížděli do Hronova a jejich děti na tábory v Tisu. Každé ráno si je pak s babičkou připomínali čtením Hesel Jednoty bratrské v lužické srbštině.

Po odchodu do důchodu v roce 1996 přijali s babičkou ještě správcování ve sborovém domě v Tisu. Tam byl i pro nás vnoučata pravý „ráj“. V roce 2001 se pak odstěhovali do babiččinych rodných Očelic, kde se zapojili do sboru v Klášteře nad Dědinou.

S naším dědečkem jsme se nikdy nenudili. Měl dar humoru a hravosti, který ho nikdy neopustil. Zažili jsme s ním tolik legrace. Co her a soutěží a hádanek pro

nás 6 vnoučat uměl vymyslet... Nesmíme zapomenout na jeho pravidelné ranní rozčivky, kterých jsme se i my pilně účastnili. Vedl nás k víře a k lásce ke slovu Božímu. Považujeme za výsadu a veliký

dar, že jsme vnoučata naší babičky a dědy a modlíme se, abychom v našich životech dokázali předávat dál jejich radostnou víru. Jsme Pánu Bohu moc vděční za příklad jeho života.

Tato fotografie je z knížky o trolejbusech a přinesl nám ji Jan Frinta. Trolejbus právě míjí naši modlitebnu v Korunní ulici, snímek je asi z roku 1955. (foto autor neznámý, sbírka Jan Čech)

Můj život X.

Vzpomínky Věry Vaňátkové

Sestra Věra, která je pravidelnou návštěvnicí našich bohoslužeb, prožila v životě věci, na které by se nemělo zapomenout. Pamatuje si okupaci i nelehké období padesátých let. Její rodina byla per-

zekvována jak Němci, tak komunisty, ona sama si z té doby přinesla mnohé šrámy na duši. Důvěra v Pána Boha jí byla vždy pomocí a posilou. V této části budeme sledovat Věřin život v letech 1980–90.